

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: MISJON OG TJENESTE

✕ DEN HELLIGE GUD ER BLITT BORTE

✕ NÅDEGAVENE OG TJENESTEN

✕ HVA ER ET KALL?

«Da sa han: Gå til alle naboene dine og be om å få låne hjem
noen tomme kar – bare ikke for få!»

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: AI-generert bilde (s. 1, 9), Wikimedia (s. 4),
iStock (s. 5, 7), Pixabay (s. 10), D. R. Lid (s. 11, 13), Jan
vant Hoff (s. 17), jcomp|freepik (s. 18), wirestock|freepik
(s. 21), I. Gangås (s. 27, 28)

Trykkeri: ETN Grafisk

ISSN: 2387-5275

Årgang: 61

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

 vpps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Nytt svensk kontonummer:
8420-2, 884 532 740-5

Dansk kontonummer:
7604 1734369

www.nll.no

INNHold *januar*

Leder: Dere er mine vitner Av Per Bergene Holm	3
Misjon - de brennende hjerters sak Av Carl Fr. Wisløff	4
Misjonskall eller misjonsinteresse Av Per Bergene Holm	6
Givertjenesten Av Per Bergene Holm	8
Den Hellige Gud er blitt borte Intervju av Dag Rune Lid	11
Nådegavene og tjenesten Av Per Bergene Holm	15
Hva er et kall? Av Carl Fr. Wisløff	19
Hva vil du i Guds hus? Av Søren Kierkegaard	22
Arbeid før natten kommer Av Per Bergene Holm/Marcus Söderberg	23
Selge alt og følge Kristus Av Ingar Gangås	25
Arrangementer 2025	30
Møtekalender	31
Dere er verdens lys! Av Vladimir Moser	32

Dere er mine vitner

Jesus taler i Matteus 25 om talentene han har overdratt til sine tjenere. Talentene er selve frelsen i Jesus. Men den er ikke gitt oss til teoretisk spekulasjon eller til å grave ned som en forsikring.

Jesus vil at den frelse du har mottatt hos ham, skal omsettes i livet ditt. Du har i kraft av hans forsoning fått del i syndenes forlatelse etter hans nådes rikdom. Du har fått del i Guds evige kjærlighet og blitt gjenstand for den godhet, mildhet og saktmodighet som er din eneste redning. Det er din rikdom, din kapital.

Nå vil Jesus at dette skal få rom i ditt hjerte og settes i omløp, at det gjennom deg skal nå til andre mennesker. Du er ved Jesus gjort i stand til å elske dine medmennesker, vise miskunn og mildhet, godhet og saktmodighet. (Gal 5:22) Det er ikke snakk om selvstrev, men snakk om å gjøre seg bruk av Jesu sinn.

«La det sinn være i dere, som og var i Jesus Kristus.» (Fil 2:5) Det er gitt deg gjennom frelsen i Jesus, du har møtt og mottatt det hos Jesus. La det være i deg, la det få utfolde seg.

Da skal du snart oppleve at det blir kamp i ditt indre, kamp mellom kjødet og Ånden, mellom ditt kjødelige sinn og det sinn du har mottatt hos Jesus. Du vil få enda mer bruk for syndenes forlatelse, når du dog opplever hvor lite Jesu sinn har fått ta deg i bruk, hvor lite det får utfolde seg i deg.

Men hos Jesus møter du ikke harde ord når du kommer med dine svikt og nederlag, der møter du bare ny nåde og ny miskunnhet. Slik vokser du i nåde og kjennskap til Jesus og rikdommen i hans frelse. Og så får du mer du kan gi videre og sette i omløp, mer av Jesu sinn, mer av hans kjærlighet og miskunn. Og slik er det Jesus vil at hans frelse skal gå videre til dem vi lever iblant.

Jesus har sendt ut sine vitner for å forkynne for hele skapningen. I første rekke har han kalt sine tjenere til å forvalte den nåde og frelse de selv har mottatt der de er. For er vi ikke tro her i det små, så har vi lite å fare med utover i den store verden.

Det er i den daglige tjeneste vi har fått, i våre hjem, i vårt daglige arbeid, blant familie og venner, vi skal få omsette den nåde og kjærlighet vi selv har mottatt hos Jesus. Slik vil Jesus høste der han ikke selv har sådd og sanke der han ikke selv har strødd.

Men sier du, jeg har ingenting å gå med til dem jeg lever iblant. Det er ikke sant! Du som har tatt imot Jesus har en veldig skatt og rikdom, og du har mottatt en kjærlighet og et sinn som ikke er av denne verden, så sant du har tatt imot Jesu kjærlighet og nåde til deg og lever i syndenes forlatelse.

Om du synes du har lite, slik disiplene syntes da de kom til Jesus med sine fem brød og to småfisker, så begynn å dele ut av det du har.

«Et lite ord om Jesus, en vennlig utstrakt hånd.»

MISJON - DE BRENNENDE HJERTERS SAK

Av Carl Fr. Wisløff

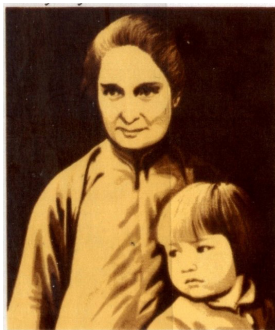
Har du lest boken om Gladys Aylward? Hvis ikke, må du innhente det forsømte. Jeg har blitt så grepet av den boken. Jeg fant den fram igjen her nå for noen dager siden og leste på nytt om den lille engelske damen som ble kalt til misjonsinnsats og som ingen kunne stoppe, enda misjonsselskapene ikke hadde bruk for henne. Det er et trekk fra den boken som jeg ikke har kunnet bli ferdig med.

Hun fikk omsider spart sammen så mange penger at hun kunne betale billetten og reise med den transsibiriske jernbane, og skulle komme via Russland og Manchuria og så til Kina omsider. Hun hadde ingen ansettelse, men hun visste om en gammel dame som hadde et misjonsarbeid, og dit tenkte hun seg. Så gikk det ikke bedre enn at et sted langt inne i Sibir, der stoppet toget, for det var krig på grensen til Kina og de kunne ikke komme lenger.

- Ja, sa hun, jeg vet jo veien, jeg følger jernbanelinjen. Og med en koffert i hver hånd og en tekjele som var hengt i en snor på en koffert, går det lille mennesket etter den transsibiriske jernbanen. Hun skal til Kina og forkynde evangeliet.

Mine kjære venner, misjonen er de brennende hjerters sak. Det er en sak for dem som må. Det er ikke noe som kan stoppe dem. «Jeg går en stor manns bud. Hva heter han? Han heter Gud.»

Slik har det vært fra begynnelsen av. Misjonen er ikke noe fra i går eller forrige århundre eller fra 1700-tallet. Den er så gammel som Apg 4:20, hvor noen sa: Vi kan ikke la være å tale om det vi har hørt og sett. Vi kan ikke la være å tale om Jesus.

Den er så gammel som de vi leser i Apg 11, hvor det står om de kristne at de ble jaget og spredt for alle vinder på grunn av forfølgelse. Så kom de til Antiokia, og der talte de til grekerne og forkynte dem evangeliet om den Herre Jesus.

Det var ikke et resultat av noen misjonsstrategi. Det var ikke apostlene som gjorde det. Det virker i teksten som om det nesten kom litt overraskende på dem, for de sender Barnabas ned for å se hva det er som foregår. Nei, det var noen som var tent og som måtte vitne.

Og det er ikke noe annerledes heller med Paulus selv der han sier i Apg 20:24: «Jeg akter ikke mitt liv et ord verd når jeg bare kan fullføre mitt løp og den tjeneste jeg fikk av vår Herre Jesus: å vitne om Guds nådes evangelium.»

Misjonen er de brennende hjerters sak. (...) Og vi leser i den eldste tiden om vandrende profeter som kommer og vitner om Jesus, de besøker menighetene og så må de videre.

I Didache står det at dersom de stanser i

mer enn tre dager, så er de falske profeter! I slutten av andre hundreår var det en gresk filosof som het Kelsos. Han angrep kristendommen, og det er interessant å se hvordan han gjorde det. Han er blant annet så irritert over disse menneskene som står på markeds plasser og vitner. Det er vaske-riarbeidere og gamle kjerringer, sier han, som står og snakker, og de snakker til barn og ungdom og til kvinnfolk og forteller om Jesus, og spør du dem, så sier de bare: Jeg tror! Ja, de gjør det, sier Origenes, som har skrevet en bok om Kelsos. De gjør det. De kan ikke la være. Og de reiser omkring og tar ikke engang imot økonomisk hjelp om vi byr dem det, sier han. De må vitne om Jesus. Det er kvinner, og det er menn. (...)

Egede, vår merkelige Grønlands-misjonær på 1700-tallet, han skriver: «Akk, Kristus har arbeidet seg til døde i vår tjeneste, og hadde vi tusen liv, så skulle vi gjerne gi dem Gud til ære og tjeneste. For har Kristus satt sitt liv til for oss, da er vi skyldige å sette vårt liv til for brødrene. Det er umulig å være en kristen og ikke føre sjeler til Kristus.»

Det skriver en mann som var sokneprest i Norge og satt der i sitt gode embete, men som måtte legge det ned og reise til Grønland for å forkynne evangeliet for eskimoene. Misjonen er de brennende hjerters sak.

Det har også vi sett, vi som ikke selv ble misjonærer. Ikke glemmer jeg en ungdomsvenn. Han skulle bli misjonær blant muslimer. Det sto klart for ham. Og så sa doktoren:

«Nei, du får ikke attest til å reise ut til et slikt klima. Du er ikke sterk nok.» Jeg ser ham for meg når jeg vil. Han satt hjemme i min stue.

«Ja, Ja», sa han, «jeg kan ikke ta noe fast arbeid. Det er helt umulig, for jeg må være ferdig den dagen Gud åpner døren.»

Gud åpnet døren.

Og jeg tenker på en annen ungdomsvenn som ble syk og hadde svære operasjoner, og det så stengt ut. Han kunne ikke komme til India som han gjerne ville. Men jeg ser ham for meg på Østbanestasjonen den dagen han allikevel fikk reise. Ansiktet lyste som om du hadde tent en lykt inne i det. Brennende hjerter!

Misjonen opphører å være misjon i det øyeblikk den ikke lenger er de brennende hjerters sak. «Navnet Jesus må jeg elske, det har satt min sjel i brann.» I det øyeblikk misjonen ikke har det motiv og den ledestjerne som heter evangeliet, i samme øyeblikk skjer det en avsporing. (...)

Brennende hjerter blir ikke til på noen annen måte enn at Gud forbarmer seg og lar oss få lov til å beholde vekkelens ånd og nåde. Derfor må vi ydmyke oss for Gud, be ham inderlig: «Kom Hellig Ånd med skapermakt. Opprett hva synd har ødelagt.»

Herre Jesus, send oss din Ånd. La oss alltid se klart at vi ikke kan leve uten deg. Jeg vil være din. Amen. •••

MISJONSKALL ELLER MISJONSINTERESSE

Av Per Bergene Holm

Misjonsinteresse er noe alle mennesker kan ha, ikke minst når det er tale om å hjelpe fattige og dårligstilte mennesker. For å holde misjonsinteressen levende er det nødvendig stadig å gi informasjon, stadig å holde saken varm, slik at interessen ikke slokner.

«Du blir ikke heit av det du ikke veit», er det sagt. Det er et ord som passer på den menneskelige misjonsinteressen. Ikke minst er det nødvendig å vise at det nytter å hjelpe, og da fristes en lett til å pynte på virkeligheten og bare ta fram det som oppleves positivt, det som kan skape menneskelig engasjement og entusiasme.

Rapporter om forbedret livssituasjon, vekkelse og vekst i arbeidet vil man gjerne formidle, for det skaper tro på at innsatsen nytter. Sviktende medarbeidere, underslag og fall, villfarelse og vrang lære fortelles det lite om. Man frykter for at interessen skal dø når man får høre om alle problemene. For det kan nok skje. De fleste vil helst støtte det arbeidet som vokser og lykkes, få være med på noe som setter tydelige spor etter seg.

Dette har intet med misjonskall å gjøre. Misjonskallets drivkraft er verken informasjon om arbeidet eller positive tilbakemeldinger, men det er Kristi kjærlighet.

Misjonskallet fødes på Golgata, i det hjertet som har fått del i den frelsen som er for hele verden, som har blitt delaktig i en soning som ikke bare gjelder for hans egne synder, men som er en soning for hele verdens synder.

Misjonskallet er av Gud, det har sitt utspring

i Guds eget hjerte, og bare den som har fått del i Guds eget hjertelag vet hva et sant misjonskall er.

Han kan ikke gi opp eller trekke seg ut, selv om det ikke var annet enn motstand og nederlag. Hvis vi leser Apostlenes Gjerninger eller Paulus sine brev, så møter vi ingen forskjønnende beskrivelse av misjonsgjeringen, men vi hører åpent om frafall, om synd og svikt, om medarbeidere som sviker, om nederlag og tilbakegang, men også om åpne dører og muligheter der hvor det er det.

«I Efesus blir jeg inntil pinsen; for en stor og virksom dør er opplatt for meg, og det er mange motstandere.» (1 Kor 16:8-9) Slik taler apostelen Paulus. Han taler om hvordan hele Asia forlot ham, hvordan ingen møtte med ham til hans første forsvar i Rom, om Demas som forlot ham osv.

I Filippi ble de motløse når de hørte slike tilbakemeldinger. Det samme ble Timoteus. Da taler apostelen til ham om at denne motløshetens ånd ikke kom fra Gud. Selv er han fullt viss på at den misjonsgjering Gud har begynt, den skal han også fullføre, inntil Jesu Kristi dag (Fil 1:6).

Apostelen Paulus hadde sitt misjonskall grunnfestet i Guds eget hjerte og råd. Derfor mistet han aldri motet, derfor grep han aldri til kjødelige virkemidler og taktiske disposisjoner for å skape menneskelig engasjement og vekst, men han regnet med at Herren ville fullføre sitt verk, og Paulus var fylt av hans kjærlighet og drevet av den.

Er det misjonsinteresse du har, så vil du gi av din tid og dine penger kun når noe eller noen får gripe ditt engasjement. Mye misjonsvirksomhet drives på basis av dette, med stadige basarer, innsamlingsaksjoner, prosjekter, informasjon osv. Så lenge det er aksjoner med frontfigurer som kan skape engasjement, strømmer pengene inn, men siden kommer det desto mindre.

Slik er det ikke med misjonskallet som er født i hjertet av Gud selv. Det er der og driver en til å gi til alle tider, så lenge hjertet er grepet av Jesus og hans kjærlighet. På den måten kan vi også si at kollektene i

våre forsamlinger vitner om vår åndelige tilstand, vårt hjerteforhold til Jesus. Vi kan mase om penger og holde alvorlige kollekt-prekener, men ingen blir givere som ikke er grepet av Jesus og hans kjærlighet til syndere. Apostelen Paulus bruker to hele kapitler i 2. Korinterbrev til å tale om det.

Misjonskall og misjonssinn er å ha fått del i Jesu sinn og hans kall til å bringe lys til hedningene og frelse til jordens ender. •••

GIVERTJENESTEN

Av Per Bergene Holm

Det er nåde fra Gud å få være med i Guds rikes tjeneste. Det er ingen byrde, ikke et ork, ikke en forpliktelse en helst skulle vært foruten, men det er å ha fått del i nåde. Jo mer Guds nåde har fått rom i ditt hjerte, jo mer blir livet ditt et liv i tjeneste for Gud og dine medmennesker. Det blir en trang å få være med å gi og hjelpe, tjene og ofre, det blir en nød og en lyst.

De troende i Makedonia hadde opplevd veldige trengsler og var veldig fattige. Men ut av gleden over frelsen i evangeliet og midt i deres dype fattigdom, strømmet det ut en veldig rikdom på oppriktig godhet. De ga til de fattige og forfulgte troende i Jerusalem, og mange av dem ga over evne, det vil si mer enn de menneskelig talt skulle være i stand til. De var jo selv fattige. Men de ba om å få være med å gi, om «den nåde å få være med i fellesskapet i tjenesten for de hellige.» (2 Kor 8:1-4)

«De gav seg selv, først til Herren og så til oss, ved Guds vilje.» (2 Kor 8:5) Her er hemmeligheten i all tjeneste. Du som har tatt imot frelsen i Jesus, du er kjøpt fri fra deg selv og ditt eget liv, din tjeneste for synden og døden. Du hører Jesus til, du er blitt hans. Du er blitt Guds eiendom, han sørger for deg, han verner om deg og tar ansvar for deg. Du skal ikke svare for deg selv, men Jesus svarer for deg hos Gud. Ja, han vil også stå opp for deg her i verden og føre din sak. Du skal slippe å bekymre deg for deg selv, hva du skal spise og hva du skal drikke, hva du skal kle deg med osv. Du er ikke lenger din egen herre og din egen gud, men du skal få regne med at du har en Far i himmelen som vet at du trenger alt

dette. (Matt 6:31f) Han sørger for deg.

Og nå er du trådt inn i hans tjeneste. Alt du er og har hører Herren til. Du skal få gi deg til ham med både din fattigdom og din rikdom. Det spiller ingen rolle, det er ikke lenger ditt, men det er hans. Og nå som du har trådt i hans tjeneste, skal du ikke lenger tenke om noe at det er ditt, du skal ikke lenger behøve å sørge for deg selv og samle til deg selv. Nei, Herren sørger for deg, og du er fri til å tjene de andre.

Alt det du har, skal du få dele av til dem du lever blant. Du trenger det ikke selv, for Herren sørger jo for deg, du er jo hans tjener og eiendom. Du blir ikke fattigere om du gir av det du har. Nei, fattig er først og fremst den som teller sine penger, som setter sin lit til sin rikdom og har sin skatt i denne verden. Men den som setter sin lit til Herren, han som eier himmel og jord, han er virkelig rik. Han har en forbundsfelle som aldri svikter (jf 1Mos 15:1).

Rikdommen kan svikte, møll og rust kan tære, tyver kan stjele, men Gud svikter ikke.

Givergleden og tjenersinnet viser ektheten av din kristne kjærlighet, om det er Jesu kjærlighet du har fått del i, eller om det er en falsk etterligning som bare er tomme ord og bare sitter i munnen. Tjenersinnet, viljen til å ofre egen rikdom, velstand og makelighet for andre, viser at Jesus har fått plass i ditt hjerte. For slik var Jesus. Slik er nådesinnet du har lært å kjenne hos Jesus. (2 Kor 8:8-9)

Du blir ikke fattig av å gi, av å ofre og forsake

i tjenesten for Jesus. «Men dette sier jeg: Den som sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den som sår rikelig, skal høste med rik velsignelse.» (2 Kor 9:6) Gleden, rikdommen, velsignelsen i kristenlivet henger sammen med i hvilken grad du sår ut, gleder, ofrer og gir av deg selv, din tid, dine penger, omtanke osv for andre. Ingen er mer fattig enn den som lever for seg selv, som søker sitt eget og følger sine egne lyster og begjær, som alltid passer på at en selv får det en har lyst til, som alltid lar egne planer, ønsker og lyster komme først, og så bare stiller opp for andre i den grad det kan forenes med ens egen lyst og vilje.

Tenk tilbake på livet ditt. Hva har gitt deg størst glede og velsignelse, hva har vært rikest? De stundene du fikk fylle dine selviske ønsker og behov, eller de stunder du satte deg selv til side og ofret deg for andre, fikk glede andre og gi til andre? Jeg er ikke i tvil om hvilke stunder i livet mitt jeg sølte bort. Det var ikke da jeg ga andre en hjelpende hånd, men de stundene jeg levde for meg selv. De har bare fylt meg med anger og fordervelse.

Nå har det ingenting for seg å prøve å tvinge seg selv til å gi, til å ofre og tjene i Guds rike. Det er ikke det at det ikke koster å forsake, koster å gi, koster å ofre, men likevel er det slik at hvis ikke trangen og villigheten er der, så kan du bare la det være. Da blir din gave, ditt offer og din forsakelse ikke noe annet enn en vrang gniergave, en sur plikt. Men det har ingen velsignelse med seg. (2 Kor 9:5-7)

Nei, først må du be om det villige sinn, bekjenne din treghet og din vrangvilje og søke syndenes forlatelse i Jesu blod. Så tenes kjærligheten igjen. Den som er mye tilgitt, sier Jesus, elsker mye. Den som tar imot mye nåde, blir også fylt med nådesinnet.

Enken i Sarepta var uendelig fattig. Profeten Elia ba henne likevel om at hun først skulle lage i stand et brød til ham, og så kunne hun av det lille hun fikk igjen lage til noe for seg og sin sønn. Hun ga av det hun i sannhet trengte selv, og så fikk hun oppleve at Herren sørget for henne etterpå. (1 Kong 17:9-16) Det skal du også få regne med, for Herren er den samme. Gi deg først til Herren med alt det du er og har, gi først, så skal du få nok å gi til dem som ber deg, og du skal få nok til deg selv og dine også. Du kan være sikker på at Herren vil sørge for det. Men setter du din lit til det du har og derfor alltid først må sørge for deg selv, så får du aldri noe å gi og i din vantro vil du miste Guds velsignelse i livet ditt.

En annen enke fikk oppleve noe lignende. (2 Kong 4:1-8) Hun var i stor gjeld, og hadde ingenting å betale med. Du tenker kanskje også at du ikke har noe å bidra med i Guds rike, det står så dårlig til med deg. Men så sant du har tatt imot Jesus og hans nåde, så har du også noe å dele. Et lite ord om Jesus, noe av Jesu kjærlighet, en vennlig utstrakt

hånd. Og det mangler ikke på tomme kar i dine omgivelser, mennesker som trenger nettopp det du har. Begynn bare frimodig å gi av det du har fått hos Jesus. Du skal også få erfare at så lenge det finnes tomme kar, så lenge vil Jesus gi deg alt du trenger til.

«Og Gud er mektig til å gi dere all nåde i rikelig mål, for at dere alltid og i alle ting kan ha alt det dere trenger til, og ha overflod til all god gjerning.» (2 Kor 9:8)

Du er i Guds tjeneste, og han er rik. Alt du trenger for å leve for Gud, for å tjene, for å gi, for å ofre, det kan du være sikker på at han er mektig til å gi deg. Gå du bare trøstig i gang, lev for Jesus, lev for dine medmennesker, gi deg hen i tjenesten for andre. Alt du trenger til denne tjenesten skal du få. Det er ikke et løfte om at du skal få alt du ber om for å få et lettvint liv i selvforherligelse og nytelse, men det er et løfte om at alt du trenger for å leve som en kristen og gjøre godt der du vandrer fram, det skal du få.

«Denne givertjenesten er en prøve på ektheten hos dere.» (2 Kor 9:13) Din kristelige tjeneste, din giverglede og offer for evangeliet, vitner langt mer enn alle dine ord om sannheten i din kristendom. Det vitner om at din tro og bekjennelse er sann og ekte. For dette sinn og dette liv kan du ikke ta deg

til. Det villige sinn, nådesinnet som gir seg selv til Herren og ikke søker seg selv eller egen ære, er en gave. Det er noe du mottar sammen med nåden i Jesus, for det er Jesu eget sinn.

Kristendom er ingen prestasjon, likevel er det over evne. Det er et liv så umulig at ingen kan leve slik om det ikke blir gitt. Det er et himmelliv som gis og virkes i samfunnet med Jesus. Det gis av nåde, det er en gave, det er ikke noe mindre enn Jesus selv. Og der kristenlivet ikke er født i et menneske, der det ikke er Jesus selv som er hemmeligheten i hans liv og tjeneste, der hjelper det ikke om jeg gir mitt legeme til å brennes, om jeg har alle gaver og har en innsats større enn noens. Det er og blir egenrettferdighet og selvliv, kjødelighet og strev, et ork og en byrde. Det kan du bare la ligge, det gir deg ingen ære for Gud. Han har ikke behag i det.

Nei, Gud elsker en glad giver. Den sanne troende ofrer og gir mer enn noen annen, men det er likevel ikke et ork, det er likevel ikke noen byrde eller en tung plikt, men det er hans glede og lyst, hans rikdom og herlighet. Slik det for Jesus var hans mat å gjøre sin Fars vilje, slik er det også for en sann Jesu disippel. Det er hans livsbehov, hans hjertes lyst og glede. Kjenner du denne gleden? •••

DEN HELLIGE GUD ER BLITT BORTE

Jan Bygstad

– Det vi trenger i dag er sann bibelsk vekkelse. Den hører sammen med forkynnelsen av Guds hellige lov, der menneskets stilling avsløres og samvittigheten rammes. Da stilles vi ansikt til ansikt med at bibelens Gud er en hellig Gud. Da blir spørsmålet: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst? Det er den pensjonerte presten Jan Bygstad, som sier dette.

Av Dag Rune Lid

Han ble født i Oslo 24. juli 1952, men flyttet allerede som 4-åring til Bergen der faren ble sjef for hovedbiblioteket i byen. I ungdomsårene var han med i Ungdomsforbundet sitt arbeid i Bergen Ynglingeforening, og ble aktiv med i Bergen Ten-sing sammen med hundrevis av andre ungdommer. Høsten 1971 begynte han på Rønningen Folkehøyskole, og ble revet med i Jesusbevegelsen som da kom til Norge.

Året før hadde Full Gospel Fellowship blitt introdusert i Norge, og dermed også den karismatiske bevegelse. Bygstad fikk her et intenst engasjement og lot seg med stor iver rive med. Det var veldig sterkt fokus på å vinne sjeler for himmelen med «kraftige» gjerninger, og med tette fellesskap etter oppskrift fra Apostelgjerningene.

MØTTE «VEGGEN»

– Karismatikken fungerte som åndelig doping. Den hellige Ånd var oppfattet som noe som skulle gi Guds kraft til å holde det gående. En lever på sett og vis i en «boble», og forstår ikke at en i realiteten lever i åndelig trelldom: Det sentrale i kristentroen kom til å handle om hva vi skulle gjøre for Jesus, og ikke hva Jesus har gjort for oss. Når en blir mer opptatt av «Kristus i oss» enn av «Kristus for oss», leder dette uvegerlig til lovtrelldom. Før eller siden går en da på grunn, noe som også skjedde meg. Til slutt «møtte jeg veggen», sier han med et vemodig uttrykk.

– Grunnstøtingen skjedde det året jeg gikk på Rønningen Folkehøyskole, og det tok meg et helt år å komme til hektene igjen etter dette. Dette året var jeg mye ute i naturen, gikk i fjellet, og hadde bare litt jobb ved siden av for å holde meg i live.

– Det var i denne tiden jeg fikk se inn i evangeliet, og det var misjonæren og sjelesørgeren Nils Skjælåen som lukket opp evangeliet. Da jeg fikk se inn i evangeliet, ble hele kristendommen snudd på hodet for meg. Det lå en veldig frigjøring i at evangeliet betyr å hvile i

hva Jesus har gjort, i stedet for å skulle piske omkring i forestillingen om at Jesus var avhengig av min innsats og oppofrelse, sier Bygstad.

MANGE UNGE SLITER

– I møte med mange unge fra karismatiske miljøer kan en se mye av det samme også i dag. Det er mange som strever og ikke har funnet friheten i evangeliet. Musikken blir også for mange en slags åndelig doping, en emosjonell innsprøyting som forveksles med Den hellige ånds gjerning. Det blir en hjelp til å holde det gående i en kristendom som blir stadig mer anstrengende. Mye av den nye lovsangsmusikken kombinerer virkemidler som gjør den sterkt suggererende, understreker han.

Han mener at når en får kombinert en del sterkt rytmiske element med sentimental uttrykksform, i en stadig gjentakelse, fungerer dette nettopp suggestivt. Han peker på at musikk i seg selv ofte kan gi sterke følelsesmessige opplevelser, og det ser ut til at mange forveksler musikalsk suggesjon med Den hellige ånds påvirkning.

– Ideologene kaller lovsangen for en «døråpner» til Gud. Gjennom lovsangen kan en «trenge inn til Guds hjerte» på en måte som en ellers ikke kan. Dermed står en overfor det svært problematiske at musikken får nådemiddelkarakter. Men Bibelen knytter Ånden og hans gjerning eksklusivt til nådens midler.

– Konsekvensen som jeg har sett av dette er at det blir mindre vekt på forkynnelsen av Ordet, og at det sjelden lyder frigjørende evangelisk forkynnelse. Dette gir seg også regelmessig uttrykk i at sangtekstene fokuserer på vår kjærlighet til Gud snarere enn Guds kjærlighet til oss i Kristus, påpeker

bibellæreren.

DEN HELLIGE GUD ER BLITT BORTE

– Det vi trenger i dag er sann bibelsk vekkelse. Den hører sammen med forkynnelsen av Guds hellige lov, der menneskets stilling avsløres og samvittigheten rammes. Da stilles vi ansikt til ansikt med bibelens Gud som den Hellige. Da blir spørsmålet: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?

– Den kanskje største nøden innenfor den vestlige kristenhet i dag, er at bevisstheten om at Gud er hellig, er blitt borte. Kulturen preges på mange måter av «lovløshetens hemmelighet». Det er ingen absolutte normer for hva som er rett og galt lenger, og alt er like godt. Motviljen mot Bibelens bud og klare forkynnelse av rett og galt har trengt inn i Vestens kirker. Dette har sammenheng med at «saltet» har mistet sin kraft. Men så sant Gud er en hellig Gud, skal også hans folk være et hellig folk, et annerledes folk, sier han.

– I dag er store deler av kristenheten opptatt av å etterape den verdslige kulturen, og lar seg dermed prege av den. En forsøker å være «relevant» for det moderne mennesket. Eksempel på dette opplever vi når møteformene har utseende av å være preget av amerikansk underholdnings- og populærkultur. Spørsmålet i dag er ikke om Gud kan sende vekkelse, men om Gud vil sende vekkelse. Det er grunn til å frykte at det er gått så langt at nådetiden er ved å ta slutt og lysestaken flyttes fra Norge. Herren alene vet svaret på dette.

HVA ER «LYSESTAKEN»?

– «Lysestaken» er det at Guds ord lyder klart og rent iblant oss. Når Ordet ikke lenger lyder klart, da er nådetiden slutt. Det er grunn til å frykte at nådetiden nærmer seg slutten for

Finn-Widar Knutzen og Jan Bygstad i samtale under bibelhelgen på Solgry i høst

vårt land, om det ikke skjer en omvendelse. Ikke minst må det skje en omvendelse blant dem som har fått ansvar for forkynnelsen av Guds ord. Det ser i Bibelen ut til at når det svikter blant Guds folk, er dette regelmessig resultat av at hyrdene svikter.

– Derfor trenger vi sannelig å rope til ham som er Herre: Forbarm deg over oss! Hold ikke din nåde tilbake! Reis opp vitner som taler klart, og med kraft og tydelighet fra Guds egen Ånd! Slike som kan holde frem for land og for folk, for kirke og for kristenfolk, hva den levende Gud har å si og hvem han er, sier Jan Bygstad.

DØMMEKRAFT

Bygstad understreker at i Oldkirken var det en dyd eller nådegave som ble satt høyere enn noen annen: – Det var åndelig dømmekraft. Det er det å ha så klart åndelig syn at en kan se forskjell på lys og mørke, løgn og sannhet, sammen med vilje til å dra grensen mellom disse tydelig opp. Denne åndelige gave trenger vi i dag, mer enn noen gang.

– I begynnelsen, da Gud skapte universet, sa han: «Bli lys», og det ble lys. Deretter fulgte umiddelbart en annen av Guds skapergjeringer: «Gud skilte lyset fra mørket, og kalte lyset dag, og mørket kalte han natt.»

– Dette er alltid Guds gjerning gjennom frelseshistorien: Han setter skille mellom lys og mørke. Da ser en forskjell på sant og usant, godt og ondt, hellig og vanhellig, gjenfødt og ugjenfødt. Vi skal vite og være klar over at alle fornyelsestider i Guds folks liv har hatt dette som noe av sitt grunnleggende kjennetegn: det ble forskjell på lys og mørke.

– Alle forfallstider i Guds folks historie har hatt det motsatte som kjennetegn – lys og mørke blandes sammen. Så blir det tåke. En ser ikke lenger klart, og ingen er i stand til å finne veien – en famler. Guds gjerning er nettopp å skille lyset fra mørket. Framfor noe annet trenger vi hjelp til dette i våre dager, for å se forskjellen.

SURDEIGENS GIFT

– Guds ord lærer oss at når vi står overfor

vranglære, da har vi med djevelen å gjøre. Derfor er det også slik at det er en åndsmakt i vranglæren som er av en slik art at der hvor den ikke avvises og settes bom for, der vil den gradvis krype inn under huden på oss. Den vil få makt over oss.

– Derfor kalles det med et bestemt navn i Skriften: det kalles for en surdeig. Surdeigen er slik at dersom den får lov å ligge i fred, da vil den gradvis gjennomsyre hele deigen. Det er dette som gjør vranglæren farlig. Det vi møter innen mye av dagens kristenhet, er at en tolererer vranglære. En kan kanskje si at en er dypt uenig med den, men den får lov til å inneha embetene. Den får lov til å lyde og forkynne. Den får lov til å bre seg i strid med Guds ord, selv om Ordet sier at slike skal avsettes.

– Derfor er det også slik, at der hvor vranglære ikke gripes inn imot, der vil surdeigseffekten gradvis gjøre seg gjeldende. Til slutt får en løgnkirken. Surdeigen er en åndskraft. Den har en åndsmakt som kommer nedenfra, og vi må vite hva vi har med å gjøre. Det er av denne grunn apostelen Paulus også skriver i innledningen til Romerbrevet, at vranglære er meget farligere enn vrangt liv.

LØGN BLIR SANNHET

– Vi leser i slutten av Romerbrevets første kapittel at «likesom de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap, så overgav Gud dem til et sinn som intet duger, så de gjorde det usømmelige.» Så listes der opp en rekke ulike slags synder, og i det siste verset: «Slike som godt kjenner Guds dom; at de som gjør slikt, fortjener døden, og dog ikke bare gjør det, men endog holder med dem som gjør det.» – Slik apostelen her uttrykker seg, forstår vi at det er langt alvorligere å holde med dem som lever åpenbart i strid med Guds ord, enn selv å leve i synd. Dette fordi et menneske som

lever i synd, vil alltid på en eller annen måte ha noe som ligger dypt der inne i samvittigheten og prikker i en. Det er en uro. Er jeg på rett vei? Den som derimot holder med de som gjør slikt, han rettferdiggjør synden.

– Da sier en: – Det gale er rett! Det onde er godt! Løgnen er sannhet! Der er ikke fare! Så søker en med det å ta vekk den brodd som tross alt ligger i dyppet i enhver synders hjerte. Han hindrer omvendelse, og ved det fører han mennesker i fortapelsen. Det er det dype alvor!

– Den levende Gud skiller ikke bare mørket fra lyset, og løgnen fra sannheten, men han er også dommens Gud. Der vranglæren får lov til å bre seg, og løgnkirken vinner skikkelse, der skal en også etter hvert få erfare at den står under Guds dom.

Vend om!

– Alle mennesker kan klappe i hendene og være begeistret for den kirke som lar en leve som en vil, og som ikke uroer samvittigheten med tale om at det kommer en dom. Men om alle mennesker jubler, så har Gud besluttet sin dom, og Guds vrede hviler over dette.

– Dette er kanskje det mest alvorlige vi i dag står overfor, og vi burde beve. Gjennom det som skjer fra kirkens talerstoler, i lærehus og læreembeter, er vi på vei inn under Guds dom. Derfor er det også slik at i dette ligger det et rop fra ham som er Herre, den Levende og Hellige, til omvendelse - til bot. «Land! Land! Land! Hør Herrens ord!» (Jer 22:29)

– Måtte det få skape gjenklang i våre hjerter. Måtte det bli et rop til Den Levende Gud, at Han ikke må flytte lysestaken fra oss, men enda la det være en nådens tid, avslutter bibellæreren Jan Bygstad.

NÅDEGAVENE OG TJENESTEN

Av Per Bergene Holm

NÅDEGAVENE ER GITT TIL TJENERE:

Elia sier når han trer fram i Israel: «Så sant Herren, Israels Gud, lever, han som jeg tjener.» (1 Kong 17:1) Etter grunntekstens ordlyd står det egentlig: «Han for hvis ansikt jeg står.» Det er bare den som lever for Guds ansikt og står der, som kan være Guds redskap og tjener. Der får Guds øyne ransake deg og ditt liv, der kommer det fram som er vanskelig og det du vil skjule av synd og svik. Der ligger alt nakent og bart for Guds øyne. Der får han lutre deg og renske deg og lege dine syndesår, der får du fred med Gud og en god samvittighet.

Foran Guds ansikt blir du liten og må slå dine øyne ned, og det er det store, for da blir du hjelpeløs og får bruk for Jesus. Du må bli stående der og be om hjelp i din nød, for det er det bare han som kan gi.

Du som gjerne vil gjøre noe for Jesus - står du for Guds ansikt med livet ditt? Er du alene med ham, må du rope til ham for deg selv og for det han vil med deg? Eller springer du rundt på egen hånd og venter at Gud skal følge etter deg og velsigne din gjerning? I Guds rike er det Han som er høstens Herre. Der er det Han som befaler, Han som styrer, Han som sender ut sine tjenere til sin høst. Derfor er det bare den som står for Guds ansikt, i Herrens fortrolige råd, som Gud kan bruke i sin tjeneste (Jer 23:16-35).

En kristen kjennes ikke på sine gaver og nådegaver, men på sitt forhold til Jesus. Åndsfylde måles ikke ut fra hvor kraftige gjerninger man gjør, men utfra hvor avhengig og bundet man er til Jesus. Martin Luther

skriver et sted at ei tjenestejente som i tro og kjærlighet løfter opp et strå, gjør en større gjerning i Guds øyne enn et menneske som drar omkring og omvender halve verden, men ikke er kalt av Gud til det. Om en får gjøre de største gjerninger, er det ikke dermed sikkert at man hører Jesus til og er en kristen (jf Matt 7:21-23; 1 Kor 13:1ff).

Har nådegavene ingen betydning da? Jo, nådegaver er meget viktig i Guds rikes arbeid, og de har altfor liten plass hos oss. Guds folk er så selvhjulpne i dag. Vi har så lite bruk for Gud, så lite avhengige av ham i vår tjeneste.

UTEN NÅDEGAVER SKJER INTET I GUDS RIKES ARBEID

Det fortelles om de gamle forkynnerne at deres bukser ofte var så slitt på knærne, fordi de så ofte måtte bøye kne innfor Gud. De var ikke dugelige til å forkynne Guds ord, derfor vendte de seg til Gud i sin hjelpeløshet og tigget om hans nåde, at de måtte få ord når de åpnet sin munn, et budskap båret av Herrens Ånd. Mange av dem hadde nok naturlige talegaver, men de visste at nådegaven til å forkynne var noe helt annet.

I dag har man lett for å gjøre nådegavene til noe overåndelig, slik at en nesten letter fra bakken når en snakker om dem. Men nådegavene er ikke noe overåndelig, noe for de spesielt åndelige og viderekomne. Det arbeid i Guds rike som ikke gjøres med nådegaver, det arbeid blir ikke gjort.

Gud har et arbeid gående, en innhøstning. Til dette arbeid nytter han mennesker som

er udugelige til det han vil bruke dem til. De mangler både forstand, innsikt og evne til å gjøre noe som helst gagnlig i Guds rike. Når Jesus kalte sine tolv disipler, sa han: «Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere.» (Matt 4:19) Midt i deres daglige yrke, i deres hverdag, kalte Jesus sine disipler til særskilte medarbeidere. Da han kalte dem, var ingen skikket til det som han kalte dem til. Men disiplene fulgte ham, og Jesus gjorde dem til det han skulle bruke dem til. Følg også du Jesus, så vil han gjøre deg til akkurat det som du skal være. Det sørger han for.

Vær du tro der du er nå, i din daglige gjerning i hjem eller skole, på din arbeidsplass. Vær tro i det små, vis flid og arbeidsomhet, og legg vinn på å ha en villig ånd til å tjene der som ingen legger merke til deg. Det er ting Herren ser etter hos dem han ønsker å bruke. Men trang til å vise seg, gjelde for noe, ha innflytelse eller skjødesløshet og utroskap, stenger veien for Guds kall.

HVA ER GUDS VILJE MED MITT LIV?

Ta først og fremst for deg alle Guds bud og formaninger. Det er Guds vilje at du skal følge dem. Vis troskap mot Herrens ord, ikke bare i det du liker og som faller deg lett, men også i det som bryter med din vilje og lyst og som faller deg tungt. Er du ikke tro i det små, er du heller ikke tro i noe stort.

Det er mye vi kan være usikre på når det gjelder Guds plan med livet vårt her i denne verden. Men en ting kan du være aldeles sikker på, han vil at du skal ha din lyst i Herrens lov og grunne på den dag og natt og vandre på hans veier, følge hans bud og formaninger. Ta for deg de ti bud, det er Guds vilje med ditt daglige liv her i denne verden. Der har du nok å ta fatt på, i hvilken stand og stilling du enn står, nok for hele

livet. Hvor annerledes hadde det ikke sett ut iblant oss om kristenfolket hadde lagt seg Guds ord og bud på hjertet.

Bibelen er jordnær og konkret når den taler om ditt og mitt liv i denne verden (jf Rom 12:1-13:14). Ser du hvor mye Gud kaller deg til? Tenk at du så konkret kan vite hva Gud vil med livet ditt. Skulle vi ikke så med flid og iver se til at vi var Herren til behag med våre liv?

Du skulle være vennlig og hjelpsom, lydig og i kjærlighet villig til å tjene andre. Du skulle ta deg av en som ingen andre brydde seg om, være vennlig og blid mot dem som var vrang mot deg, ikke snakke nedsettende om andre eller gjøre andre sorg, men tjene alle med kjærlighet i tanker, ord og gjerning. Her er nok av offerdåd som ligger foran deg og som Gud kaller deg til gjennom hele sitt ord, gjerninger som Gud har lagt ferdige for deg for at du skulle vandre i dem.

Når du gir akt på Guds ord og vil følge Guds bud og formaninger, så vil du, hvis du er sannferdig, mer og mer kjenne at det er ikke stoff i deg til å gjøre dette. Det vet Herren så inderlig vel, men han byr deg å gjøre det likevel. Ja, men jeg kan jo ikke, sier den ærlige sjel. Det er derfor du trenger ham, ikke bare som din stedfortreder i himmelen, men også for ditt liv her på jorden. Det er derfor han vil gi deg nådegaver, fordi du ikke er i stand til å gjøre noe uten Ham. «Uten meg kan dere ingenting gjøre», sier Jesus.

HVA ER SÅ EN NÅDEGAVE?

En bedre oversettelse av nådegave hadde kanskje vært nådevirkning. Det er Guds nådes virkning i den troendes liv. Nådegaven i absolutt forstand er Jesus selv (Rom 5:15-17). Han har kjøpt oss fri fra vårt gamle

menneske og gitt oss seg selv. Og han er blitt oss «visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.» (1 Kor 1:30) Slik sett er det bare én nådegave, Jesus. Og den som er avhengig av Jesus, har all Guds nåde og gave i ham.

Nå har Gud en plan med hver og en av oss, en tjeneste han vil at vi skal gå inn i. Du som er mor og har barn, du har fått en tjeneste av Herren selv. Å, hvor du trenger Guds nåde til å være en god mor, slik at du kan oppfostre og oppdra barna med den rette visdom, kjærlighet og tukt. Å, hvor jeg som far må be om nåde til å være en god far. Hva er det jeg trenger? Jeg trenger Jesus, hans sinnelag, hans kjærlighet, hans visdom.

Når Gud gir oss en tjeneste, og det får enhver kristen, så vil han ikke overlate til oss å utføre den. Nei, han vil selv gi oss alt det vi trenger for å fullføre tjenesten. «Se, jeg er med dere alle dager», sier Jesus. Du skal hver dag frimodig få legge dagen fram for Gud i bønn. Du vet at dagen vil by på langt mer enn du

makter. Jesus ber deg om å sette din vei i hans hånd og stole på ham, han skal gjøre det!

Når du slik lever i Herrens fortrolige råd og grunner på hans ord, så åpenbarer Herren seg for deg. Han gir deg av sitt eget. Han blir i deg ved sitt ord, det ord som er ånd og liv. Han preger deg. Når hjertet fylles av hans ord, så taler munnen de samme ord. Når hjertet fylles av hans Ånd, så får du krafts og kjærlighets og sindighets Ånd - ikke det at du blir sterk, kjærlig og sindig i deg selv, men ved sin Ånd bor Jesus i ditt hjerte og Han er slik. Og i den grad du blir i ham, så blir han i deg (Joh 15:7).

Nå er det heldigvis slik at Jesus ikke lar den troende selv kjenne eller merke så mye til dette, den troende synes helst det står skrøpeligere og skrøpeligere til. Men det er nettopp fordi han skal forbli hos Jesus, i avhengighet av ham og ha sitt alt i Guds nåde, da «min nåde er nok for deg, for min kraft blir fullendt i svakhet.» (2 Kor 11:9)

VI ER UNYTTIGE TJENERE:

I Luk 17:5-10 leser vi om disiplene som gjerne ville ha større tro til å gjøre store ting for Gud. Jesus sammenligner den daglige tjeneste vi står i, med tjenesten på en gård. Det Jesus sier oss gjennom lignelsen er at vi ikke får en sterk og stor tro for at vi skal leve stort på Jesu bekostning. Nei, når det daglige arbeid er skjøttet med troskap og flid, så skal vi fortsatt tjene. Troen til å gjøre store ting og nådegavene hører med til tjenesten. Vi skal ikke bli æret ved vår tjeneste, men Jesus. Vi skal ikke engang vente takk, for vi er pålagt denne tjenesten. Derfor er det noe fundamentalt galt når mennesker forakter ordet om Jesus og kun vil tale om hva vi skal gjøre og hvordan vi kan bli sterke osv. Og riktig galt blir det hvis man mener seg å ha noe fortrinn på grunn av det en blir brukt til i Guds rike.

Om troen er som et sennepskorn, dvs i seg selv er liten og ubetydelig, så er den mektig til å flytte fjell, når den er rettet på Jesus. Å ville ha en sterk og stor tro er selvrettferdighet, men å være avhengig av Jesus og knyttet til ham, det er tro. Og det er i denne sammenheng nådegavene hører hjemme.

Vi er alle kalt til å være med i forlikelsens tjeneste, å bære budet om Jesus videre til andre. Men noen har på særlig måte fått nåde av Gud til å se inn i Guds ord og bære det fram. De har fått en nådegave til å forkynne, lære osv. Vi skal alle be om å få nåde til å se inn i Guds ord og vitne om det vi der får se. «Gid alt Guds folk var profeter!» Men noen har fått en særskilt nådegave til å forkynne eller lære andre Guds ord, og de skal tjene med den.

Vi er alle som tror på Jesus, lemmer på ett legeme. Sammen skulle vi tjene hverandre.

Og svarende til vår tjeneste vil Gud gi oss den utrustning vi trenger. Derfor skal ikke alle gjøre alt, én skal heller ikke gjøre alt alene, men enhver skal tjene med den nådegave han har fått (1 Kor 12).

Vær ikke som korintermenigheten, så opptatt av særlige nådegaver. Vær heller opptatt av at du skal være et lem på legemet, du skal tjene de andre. Og i din tjeneste er det viktigst at du er tro.

Du vil snart nok se at du ikke har forutsetninger for den tjenesten du er satt til. Da skal du få vende deg til Jesus med det. Han vil gjøre det. Det er det som er nådegave nemlig, at Jesus griper inn og gir oss av nåde det som vi ikke har forutsetning til. Og vi har ikke forutsetning til noe arbeid i Guds rike. Derfor må vi få alt av Jesus. Derfor er nådegavene så viktige i Guds rikes arbeid, og det arbeid som ikke blir gjort ved nådegaver, det blir ikke gjort, for det er blott og bart menneskeverk! •••

HVA ER ET KALL?

Av Carl Fr. Wisløff

Den som er en kristen, vil at Gud skal styre livet hans. Han vet at livet ikke er gitt ham for at han skal nyte det tankeløst og egoistisk. Nei, vi skal elske Gud og tjene ham, og vi skal elske vår neste som oss selv og tjene ham. Da blir det spørsmål om kallet. Vi ville gjerne ha et kall fra Gud som viser oss veien vi skal gå.

Men hva er et kall?

Den som ikke vet hva han skal ta fatt på, han tenker og strir med spørsmålet. Noen har misjonskall og vet bestemt at det er veien deres. De utdanner seg endog til en gjerning på misjonsmarken, men så stenges veien. De kom aldri ut, men fikk en tjeneste her hjemme. Hva skal en da tenke om kallet de mente å ha? Var det et kall fra Gud, eller var det bare en innbilning alt sammen? Å, her er så veldig mange spørsmål. Men hva sier så Guds ord? Ja, hva sier Guds ord oss om veiledning til kallet?

Det første jeg gjerne ville understreke, er dette: «Kall» er noe som ikke bare har med rent åndelige eller kristelige tjenester å gjøre i snevrere forstand. Nei, hvert ærlig arbeid og yrke er et kall. I den katolske middelalder hadde man glemt dette. Et kall er på latin: «vocatio». Det var noe meget høytidelig. Det var noe som munken hadde, eller nonnen eller presten. Slike mennesker ble kalt for religiøse, og de hadde et kall. Vanlige mennesker hadde bare et arbeid, de hadde ikke noe kall. Slik tenkte man mer eller mindre ubevisst. Men så kom Luther og de andre reformatorerne. De så i Bibelens lys at dette var galt. Et kall, det er jo stedet hvor jeg tjener Gud, sa de.

Og å tjene Gud, det er gudstjeneste. Og det skjer i vanlig arbeid på åker og eng, i hus og hjem, ved snekkerbenken og i smia osv. Men å være munk eller nonne er ikke noe kall i det hele tatt, for Bibelen vet ikke om noe slikt. Å være tjener med Guds ord, det vi kaller en prest og en forkynner, er en tjeneste som Gud kaller til, men det ene er ikke mer hellig enn det andre. Alt skal skje for Guds ansikt. Tjenestepiken som feier golvet, tjener Gud. Hun har et kall. Skomakeren og bonden har et kall, for hvordan skulle menneskene kunne leve uten mat og sko.

Det var en kone som en gang sa til presten: «Jeg kan dessverre ikke få gjort noe for Gud, pastor, jeg har nemlig seks barn.» Å gjøre noe for Gud trodde hun bestemt var noe som en gjorde i forbindelse med møter og slike spesielle arrangementer. Og det kunne hun ikke stakker, for hun hadde seks barn. Det lyktes forhåpentligvis for presten å vise henne at hun hver dag hadde en ualminnelig stor anledning til å tjene Gud. For alt hun gjorde for barna sine, var jo en gudstjeneste. Og tenk på den anledning hun hadde der til å vise barna veien til livet.

For det andre: Et kall får man normalt ikke ved en merkelig, overnaturlig opplevelse. Det er det nok mange som tror. De tenker for eksempel på fortellingen om Hans Nielsen Hauge som hadde denne merkelige opplevelsen da han gikk og pløyde. Han hørte Guds stemme som bad ham gå og tale til menneskene. Og han merket en indre glede og oppløftelse. Det må være et kall, tenker vi, noe i den retning. En røst, et merkelig vink, en indre visshet som plutselig kommer

med uimotstæelig makt. Kort og godt – noe helt utenom det hverdagslige – det må være et kall! Ja, ja, sant nok, enkelte får oppleve sånt. Paulus fikk det, Hans Nielsen Hauge fikk det. Det har hendt, og det hender. Men det er ikke det vanlige. Og du skal ikke gå og vente på noe sånt. Her vil jeg gjerne peke på noen enkle tanker som har vært til stor hjelp for meg, og som jeg vet har vært til hjelp for mange andre.

Gud har skapt verden. Gud har skapt meg og deg. Han har gitt oss legeme og lemmer, fornuft og alle sanser. Han oppholder oss og gir oss alt vi trenger for å leve. Gud er verdens skaper, og han er dens frelser i Jesus, begge deler: Skaper og Frelser. Vi må ikke tenke oss at verden er skapt av en annen enn Gud, og så kommer Gud og frelser oss fra den skapte verden. Nei, Gud har selv skapt den. Menneskene har en forvridd vilje og et ondt hjerte. De må frelses og fødes på nytt.

Men det er Guds verden likevel. Vi er Guds skapninger. Og det vil igjen si at Gud styrer den verden han har skapt gjennom de livslover han selv har satt inn i verden. Han lar regnet falle og gresset og kornet gro. Han styrer slik at hans livslover viser seg å være sanne. Lenge kan det riktignok se annerledes ut, ja stundom står vi overfor gåter som vi aldri ser løsningen på mens vi er i verden.

Men vi er Guds skapninger. Guds normale – jeg kunne si hverdagslige – verdensstyre skjer derfor naturlig gjennom de lover som rår i verden. Gud er med i det alt sammen. Slik er det derfor også med det vi snakker om her, nemlig kallet, Guds styring av livet vårt. Her finner vi svaret på mange av de spørsmålene som ikke minst unge mennesker går med.

For eksempel dette viktige spørsmålet:

Hvem skal jeg gifte meg med? En kristen vet at denne viktige saken må avgjøres i ansvar overfor Gud. Hvordan får jeg da vite hvem som er den rette for meg? Skal en kanskje gå og vente et glimt fra himmelen, eller en opplevelse som fjerner all tvil, en røst i nattens stillhet som gir beskjed i saken? Nei, det skjer mye enklere. En blir glad i et menneske, det er det første. Nå er ikke en forelskelse nok i seg selv, nå skal den prøves for Guds ansikt. Alt skal prøves for Guds ansikt. Og så har vi det samme igjen. Ikke ved at en hører røster og ser syner, eller opplever alle slags merkelige ting. Nei, vi har jo Guds vilje i Skriften.

Den sier for eksempel en del ting om den en kristen jente eller gutt skal gifte seg med. Du skal for eksempel ikke binde deg til en som ikke er en kristen osv. Vi kan her ikke gå mer inn på det, men poenget som jeg vil peke på, er bare dette ene: Gud leder og styrer oss på en naturlig måte. Og han ber oss om at vi under våken bønn til ham skal prøve alle ting på hans ord og vilje.

Og det er altså ikke annerledes med kallet – livskallet – en det som jeg har sagt her. Jeg kunne bruke det som jeg nettopp har sagt, som en slags modell. Det er svært få som opplever sånt som Paulus ved Damaskus og Hans Nielsen Hauge ved plogen. De fleste av oss fikk det ganske annerledes hverdagslig, på en ganske jevn og naturlig måte. Men en kristen vet at Gud var med i det som skjedde. En ville jo hele tiden gjøre hans vilje og ba om at han skulle lede, og så får vi tro han gjorde det.

Gutten gikk hjemme hos far og hjalp ham med gården. Han følte gleden ved arbeidet. Han så at far ble eldre etter hvert. Han tenkte på ætten som hadde hatt gården så lenge. Her lå alt til rette for ham. Han ble klar over

kallet. Kallet ble gården, som far og farfar og farfars far hadde hatt. Vissheten modnet seg litt etter hvert. Han ble klar over: Dette er Guds kall for meg! Eller andre ble ledet på en ganske annen måte.

En klarte seg godt på skole og fikk lyst til å gå skoleveien. Han fikk gode resultater. Og så ville han gjerne gå den veien. Interessen var der. Så var det spørsmål om han foruten interessen også kunne få en anledning til å gå skoleveien. Så åpnet anledningen seg. Vel, så får en lov til å se Guds kall i det! Så sant det da ikke er noe som taler direkte imot. (...)

Det har modnet seg stille og rolig kanskje. Lenge var han i tvil, men det var ikke noe som pekte noen annen vei. Han fikk anledningen. Muligheten åpnet seg, lysten var der. Han sa til Gud: «Nå får du stenge veien for meg hvis dette ikke er din vilje» Men Gud åpnet veien. Alstå – først var det en interesse, så var det en anledning han fikk, så var det muligheten som var til stede, så fikk han lov til å se det som et kall fra Gud, og så ble det livskallet!

Slik er det, mener jeg, i de mest forskjellige sammenhenger. Ei ung jente undret seg på hva som var hennes livsvei og hennes kall. Så ble hun forlovet, hun ble gift og fikk barn. Det var hennes kall. Det kom heller ikke ved noen rent merkelig opplevelse. Det kom stille og rolig. Gud pekte og sa: «Dette er livets kall for deg. Dette er hverdagens og søndagens tjeneste. Her skal du stå. Det er ditt kall.» Dette gjør en frimodig og glad.

Andre kjempet. De visste seg dradd en bestemt vei, men hadde faktisk ikke lyst til å gå den. Til slutt kunne de likevel ikke stå imot. En indre visshet modnet seg, de så at dersom de ikke gikk den veien kallet pekte,

ville det være ulydighet. Omsider sa de til Gud: «Du skal få viljen din, Gud. Jeg vil gjøre som du viser meg.» Det var ikke få som fikk misjonskall på den måten.

Men det mest alminnelige er vel at en får lyst til en bestemt gjerning. Jeg har lagt merke til at unge gutter som skal studere teologi ofte nesten ubevisst følger et bestemt skjema. Det skal liksom være slik at en egentlig ikke har lyst til det. Det bør liksom være slik at en egentlig ikke hadde lyst på teologien, men så lot en seg motstrebende overtale. Vel, ofte er det slik. Gud måtte nå og da ta hardt i for å få sin vilje frem med den som han hadde valgt til å gå hans ærend.

Men behøver det alltid å være på den måten? Slett ikke. Det står ikke noe sted skrevet at plikten nødvendigvis skal være ulystbetont. Har du selv fått din sak med Gud i orden, og

vet du at du er hans for Jesu skyld – og har han gitt deg trang til å vitne med evangeliet for å vinne mennesker for Gud, da har du i sannhet lyst til en god gjerning. Og om så Gud ikke stenger veien, men åpner den for deg, så gå den trøstig i Jesu navn.

På tilsvarende måte er det med andre veier Gud kan føre oss på. Og husk at en Guds tjener og et Jesu Kristi vitne kan og skal du være, hva livsyрке du enn ble kalt til.

Men han da, som hadde misjonskallet og aldri kom til misjonsmarken? Han trodde han hadde et misjonskall, men kom aldri ut. Hva skal vi tenke om ham? Var det kanskje

en innbilning? Jeg vet ikke hva man skal si i et slikt tilfelle. Men noe kan man i hvert fall si med bestemthet: Gud skal alltid råde. Kanskje var det en lydighetsprøve. Kanskje løsningen på ditt problem om du har hatt det på den måten, er dette: Det var en lydighetsprøve. Men husk i alle fall at det ikke er bare i ungdomsårene, men gjennom hele livet at en kristen skal si: «Hvor Gud meg fører, går jeg glad. Han, ikke jeg skal råde.»

Legg din hånd tillitsfullt i Guds hånd. Han skal lede deg. •••

HVA VIL DU I GUDS HUS?

Av Søren Kierkegaard

Hva vil du i Guds hus? Er det fattigdom eller sykdom eller annen motgang, kort sagt hvilken som helst nød og elendighet, om det tales det ikke i Guds hus, i det minste ikke først. Det tales først om synden, om at du er en synder, om at du for Gud er en synder, om at du i frykt og beven for denne tanke skal glemme din jordiske nød.

I stedet for deltakende å spørre etter hvordan du har det, i stedet for å gi deg råd og vink, hvis du gikk dit av den grunn, så har du tatt feil. Du kommer til noe som er enda mer forferdelig. I stedet for å ta del med deg i din jordiske elendighet og være travel med å avhjelpe den legges det en enda større byrde på deg: Du gjøres til en synder. Om det tales det så, og i sannhet til oppbyggelse om at det er frelse for syndere, trøst for angrende. Men kanskje angår det ikke deg, du som flyktet inn dit kun opptatt av din jordiske lidelse. Og likevel, det angår

deg. Forgjeves vil du si at det ikke angår deg. Forgjeves om du går igjen. Det er sagt deg, og Gud vet sammen med deg at det ble sagt og at du hørte det.

(Som et apropos til alt mennesker forventer at misjonen skal ta ansvar for. Misjon er i første rekke å kalle mennesker til frelse: La dere forlike med Gud. (2 Kor 5:20)

Misjonens kall er ikke å bedre menneskers liv i denne verden, men å berge for evigheten. Misjon hører til det åndelige regimente med ansvar for sjelene, ikke til det verdslige regimente med ansvar for legemet. Det betyr ikke at misjonen og misjonærer skal gå forbi sultne og syke mv som ligger i deres vei. (Luk 10:30-37) Og det har misjonen og misjonærer alltid lagt vekt på, men det er likevel ikke deres egentlige kall og tjeneste. Misjon er ikke uhjelp.)

ARBEID FØR NATTEN KOMMER

Av Per Bergene Holm/Marcus Söderberg

Fra 4-10. august var det igjen tid for et besøk til den lutherske kirken i Moldova. Marcus Söderberg reiste først ned, før Atle Barkve og undertegnede kom dagen etter. Erik Asdahl sluttet seg til i løpet av søndagen 4. august.

På søndagen gikk turen til Kamenka og Tiraspol og møte med forsamlingene der. Det var nok aller mest spennende for Marcus, som ikke hadde sett forsamlingene på 14 år. Noen av forsamlingsmedlemmene var gamle kjente, men en del hadde gått bort i løpet av pandemien, andre var reist fra landet, og noen nye var også kommet til.

Allerede på flyplassen merket vi alle at det var stor politisk spenning i Moldova. Det var kort tid før valget 20. oktober, et valg som stod mellom den Europa-vennlige sittende presidenten og den russiskvennlige motkandidaten. Russland forsøkte å kjøpe seg stemmer gjennom å gi penger til personer som lovet å stemme på «deres kandidat». Krigen i nabolandet Ukraina gjorde det hele ekstra alvorlig, på samme måte som terroren og krigshandlingene i Israel.

Det hele førte tankene hen mot de siste tider, og Marcus skrev ned noen betraktninger etter besøket i Kamenka på søndagen:

«Dere vil høre om kriger og rykter om krig ... og så skal enden komme.» Vår sjåfør gjennom Transnistria peker med tommelen over mot den ca 3 meter høye og relativt nygravde skyttergraven/jordvollen langs kanten av veien nord for Tiraspol, og sier: «Ukraina! På den andre siden av grensen strider og dør mennesker for hjem og

familie.»

«Folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike...» Den tidsalder vi nå lever i nærmer seg sin avslutning. Vi ser hvordan tegnene på Jesu gjenkomst går i oppfyllelse, ett etter ett.

Men vi skal ikke bli mismodige. Nei, sier Skriften. «Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til.»

Forløseren, ja, kjenner folket i Transnistria og i resten av Moldova Jesus som sin Frelser? Mange som bor der gjør det ikke.

Kjenner du Jesus som din Frelser?

Per forkynte i Kamenka om enkens sønn i Nain. Det var stor sorg, for hennes eneste sønn var død. Jeg har på min jobb i ambulansetjenesten sett mange døde. Ikke så mange som soldatene i skyttergravene i Ukraina, men ofte slår den tanken meg: Her går et menneske inn i evigheten som ikke kjenner Jesus som sin Frelser. Ja, det går til en evighet borte fra Jesus, til fortapelsen.

Det kan også være sorg ved en troendes død og grav, ja, stor sorg og stort savn. Men den sorgen er ikke uten håp. Ja, for den som dør i troen på Jesus er døden kun «ferjemann, til livets faste land.» Etter at Sergej hadde lest opp Pers tale, som Natalia hadde oversatt i forveien, var tanken at jeg skulle avslutte med en liten hilsen. Per spurte meg på veien til møtet om jeg ville si noe, og det ville jeg gjerne. Men forbindelsen via Skype, hvor Natalia var påkoblet som oversetter, var

dårlig og min russisk var ikke god nok ennå, så det ble vanskelig å få gjort seg forstått. Men en tysk mann i forsamlingen vi besøkte kunne litt engelsk, og med litt tysk, armer og bein, og litt russisk fra min side, fikk de en hilsen også fra Sverige om den eneste veien til frelse: Vårt store problem er vår synd og hvordan jeg arme synder skal bli frelst. Skjer det ved noe vi kan få til? Nei, det var og er bare én løsning. Jesus ba jo i Getsemane: «Far! Er det mulig, så la denne kalken gå meg forbi!» Men det var ikke mulig, vår synd var for stor, om vi så bare hadde syndet en eneste gang. Jesus måtte dø, for at Guds Sønnns blod skulle kunne rense fra all synd. Og han gikk den veien. Korsets vei. Fra de åpne armer på Golgata rekker Jesus oss sin frelse.

Etter min hilsen avga den tyske mannen sitt eget, personlige vitnesbyrd om Guds trofasthet og omvendelsens nødvendighet. Han sa etterpå, om problemene med nettforbindingen: Satan prøvde å få stanset vitnesbyrdet, men der Gud åpner, kan ingen stenge.

Men der Gud stenger kan heller ingen åpne, la oss derfor be og arbeide mens det ennå er tid. For natten kommer da ingen kan arbeide mer. (Så langt Marcus).

Tilbake i Chisinau ble det god tid til samtale om arbeidet, både det som har vært, det som er nå og veien videre. Natalia og Vladimir blir ikke yngre, og det er mange tanker som kommer i så henseende. I Tiraspol bruker forsamlingen leiligheten som en gang tilhørte Natalias mor. Den er liten som forsamlingslokale, og Natalia ønsker nå at forsamlingen skal flytte over i leiligheten hun og Vladimir hadde før de flyktet til Chisinau. Den er større og i bedre stand. Lenge hadde de tenkt å selge den, men nå tenker de i stedet å la forsamlingen bruke den og heller selge den lille leiligheten. I Chisinau har de også lagt bort tankene om å kjøpe seg et nytt sted, og vil i stedet bruke de to leilighetene de nå disponerer til både eget bosted og til møte-sted for forsamlingen der.

Så kreves det en del papirarbeid for å få alt dette på plass. Dette er noe som vi vil forsøke å få til ved neste besøk. Alt av eiendom står nå i undertegnede navn, så jeg må ned for å skrive under papirer og få alt det formelle på plass.

Vær fortsatt med i bønn for misjonsarbeidet i Moldova, at det må åpnes en dør for Ordet inn i hjertene. •••

På møte i Kamenka. Marcus Söderberg helt til høyre i bildet.

SELGE ALT OG FØLGE KRISTUS

Av Ingar Gangås

*«Så dere en sæd, som rettferdigheten krever!
Få dere en høst etter kjærlighetens bud! Bryt
dere nytt land! For nå er det tiden til å søke
Herren.»*

(Hos 10:12)

Vi vet ikke hvor lenge nådetiden varer for den enkelte og kjenner heller ikke dag og time for Jesu gjenkomst. Det gjelder å så Guds ord «inntil verdens ende». Denne verden skal forgå. Verdens ende nærmer seg. Jorden skal forgå, sier Bibelen. Det vil bli en ny himmel og en ny jord. Det haster, la oss så ut frelsens budskap mens det ennå er tid!

Men uttrykket «inntil verdens ende» betyr også noe mer, ikke bare at tiden er kort. Det innebærer også at alle må få høre. -Gå ut i all verden, sa Jesus. «Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.» (Matt 24:14)

«SELGE ALT OG FØLGE KRISTUS»

Har vi glemt at det ennå er noen som ikke har hørt evangeliet om Jesus? I min ungdom var det mye tale om å nå ut med evangeliet til de unådde. Er denne nøden snart borte? Denne «brann» skapes alene i møtet med Jesus. Det gjenfødte menneske får nøden for de ufrelste i fødsels gave.

For noen år siden ble det utgitt en bok av Erik Kjebekk med tittelen: «Selge alt og følge Kristus» (Lunde Forlag). I boken får vi høre om greve Alexis Friedrich Berg som kunne arvet et vakkert slott i Estland. Men han valgte en annen vei og utdannet seg til lege. På et studentmøte tok han avgjørelsen: «Vi må selge alt og følge Kristus!»

Sammen med sin kone, Signe, som også var lege, reiste de til Kina som misjonærer. I forordet til boken får vi høre: «Den unge legen hadde sett dybdene av Jesu ord da han sa: Hva gagnar det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?»

I 1939 ble det holdt avskjed i Kinamisjonsforbundets forsamlingslokale i Oslo for åtte nye misjonærer til Kina, deriblant Alexis. Han tok utgangspunkt i Johannesevangeliet (11:16) i sin hilsen til misjonsfolket: «La oss gå med, også vi, så vi kan dø sammen med ham.»

-Dette er et ord som Gud gav, fortsatte han, og som jeg har hatt for øye hver dag i høst og i vinter».

Men de kom ut til et urolig Kina, med verdenskrig og røverbander som herjet. Bare få år senere, i januar 1948, på vei til en misjonærkonferanse, ble han skutt av røvere, sammen med to kvinnelige misjonærer. Men det var blitt sådd noe. Vitnesbyrdet om Jesus levde videre etter ham.

ENNÅ NOEN SOM IKKE HAR HØRT

Jeg spurte en av medarbeiderne i «Såmannen»: Har ikke alle her i Bolivia hørt evangeliet nå? Med radio, internett og andre hjelpemidler, kan vi ikke snart gå ut fra at alle har hørt? Han bare så på meg, lenge. Så kom det et svar som jeg aldri kan legge fra meg:

«Men, Ingar, tror du virkelig at alle har hørt det sanne evangelium, det som kan sette fri? Du vet jo hvordan folket her strever med

å gjøre gode gjerninger, de får aldri gjort nok. Tror du at de har hørt at Jesus elsket dem så høyt at han gikk i døden som deres stedfortreder og at han har betalt for alle deres synder med sitt eget blod, at han er kommet for å gi dem frelse uforskyldt av bare nåde, ved tro, uten gjerninger?

Jeg angret nesten på at jeg hadde stilt ham spørsmålet. Men svaret hans kan jeg ikke slå fra meg, heller ikke nå som «pensjonist». Ordet til oss alle lyder: «Fullfør din tjeneste!»

GÅ UT TIL VEIKRYSSENE!

I lignelsen om kongesønnens bryllup (Matt 22) får vi høre at bryllupsfesten var gjort klar, men de innbudte verdsatte ikke innbydelsen og brydde seg ikke om å komme. Da sa kongen: «Gå derfor ut til veikryssene, og be inn til bryllupet alle som dere treffer på.» (v 9)

På mange måter kjennes arbeidet blant folket i Andesfjellene som å gå ut til veikryssene, eller skal vi heller si: helt dit hvor veien går. Vi kan gjerne tenke på «etterslåttene» som de gamle var så nøye med før i tiden. Det måtte ikke stå igjen noe ytterst ute ved gjerdet eller steingarden, alt måtte i hus.

I dag er det ikke så nøye. Nå durer moderne traktorer med stort utstyr over åkerteigen i høy hastighet. Det får ikke hjelpe om noe blir stående igjen, en har ikke tid til å bry seg med det som er vanskelig tilgjengelig.

Kan det tenkes at den samme tankegangen har begynt å gjøre seg gjeldende i forhold til dette å drive misjon?

FØRLAG I PERU

I 2015 ble litteraturarbeidet gjennom «Såmannen» registrert og godkjent av myndighetene i Peru som en egen stiftelse. Siden den gang har det blitt trykt, og spredd,

mange bøker av Carl Olof Rosenius, Martin Luther og flere andre «lutherske» bøker, samt studiehefter og sangbøker. En god del distribueres gjennom ulike forsamlinger. Noe blir utdelt på skoler. Det er mest spørsmål etter Husandaktsboken av Rosenius. Men mange har også fått hjelp av «Veiledning til fred», den lille husandaktsboken, en andaktsbok av Martin Luther og de andre bøkene.

HUSANDAKTSBOKEN

Den siste boken som er klar for trykking, er et nytt opplag av Husandaktsboken på spansk. Det har vært noen tekniske problemer i trykkeriet som har gjort at den er blitt noe forsinket, men nå er snart 1 000 nye eksemplarer klare. Samlet opplag er da kommet opp i 5000 bøker.

Myndighetene tillater ikke salg. Derfor følger vi det bibelske prinsipp om at «for intet har vi fått det, og for intet skal vi gi det». Til nå har vi erfart å få gaver akkurat når det trengtes mest.

Det føres lister over hvilke forsamlinger, skoler eller enkeltpersoner som får bøker. I mange tilfeller blir dette fulgt opp med besøk og spørsmål om de har lest. Den som ikke leser, oppmuntres til å gi boken videre. Flere ønsker å gi en gave i form av kollekt som takk for bøkene. Dette blir brukt til nye utgivelser.

Såmannen leier et lokale til lager og samlinger om Guds ord i byen Arequipa. I løpet av de snart ti årene som har gått siden starten, er det mange som har vært med på bibelstudium og undervisning, fast hver onsdag og fredag. Noen har vært trofaste tilhørere i alle disse årene.

MEDARBEIDERE

Miguel Fuentes har ansvaret for både trykking, administrasjon og det er også han som leder studiekveldene. Han lønnes i en 25

% stilling. Husk gjerne på både han og kona, Daysi (se bilde nedenfor). I tillegg er Eusebio Alvis og sønnen Renán med og deler ut bøker og holder andakter på skoler i Arequipa. Andre er også med på å spre litteraturen på frivillig basis.

Miguel og Daysi

MISJONSSKAP I BOLIVIA

Arbeidet i Bolivia ble igangsatt ikke lenge etter oppstarten i Peru. Men godkjenning med juridisk person som det heter, som i Peru, lot vente på seg. Søknad om forlag, ble først avslått. Men ny søknad, denne gang om å få drive kristent arbeid, der litteraturen bare inngikk som en integrert del, ble overraskende godkjent i begynnelsen av 2017.

Litteraturen spredte seg raskt også her, og snart kom spørsmålet om møter og opplæring. Medarbeiderne og familiene ville gjerne ha en forsamling å gå i. Det ble opptakten til en liten forsamling i byen Sucre. Senere ble det bygd et senter utenfor byen, i landsbyen Pampa Aceituno. De fleste som bor der har quechua som morsmål, men så godt som alle forstår og snakker også spansk. For noen av de eldre er spansk mer krevende, og det er noen analfabeter iblant dem. På søndagsmøtene

tales og synges det på spansk og quechua.

Byen Sucre er i stadig vekst, og en regner med at dette senteret vil oppleves som mer sentralt etter hvert, selv om det ligger mer landlig til.

Søndagsskolebarn i Pampa Aceituno

Her er det plass for kontorer og lager for litteraturarbeidet, en større møtesal, undervisningsrom, kjøkken, matsal og en liten leilighet. Stedet egner seg godt for stevner og litt større sammenkomster, og har allerede blitt brukt til leirer og bibelkurs.

DEN LILLE HUSANDAKTSBOKEN PÅ QUECHUA

Den siste publikasjonen i Bolivia er et nytt opplag av den lille husandaktsboken på quechua. Til sammen er den nå trykt i 2 500 eksemplarer. Som nevnt tidligere er dette den første andaktsboken på deres språk som vi vet om. Og det er mange som spør etter den.

MEDARBEIDERNE I BOLIVIA

Gonzalo Ascarrunz (80 %) er leder for arbeidet. Kona, Carmen (20%), er god medhjelper. Juan Pablo Rosado har ansvaret i Pampa Aceituno (50 %). Kona Karina Rosado er til god støtte og hjelp. Pastora

og René Villegas er pensjonister. Han leder arbeidet i sentrum. Alle bor i byen Sucre.

Rafael Veizaga fylte nettopp 85 år, men er fremdeles med som frivillig medarbeider. Han bor i byen Cochabamba.

Arbeidet har vokst og medarbeiderne er få. I det siste har de for eksempel hatt en del felles familiemøter i Pampa Aceituno på søndagene, i stedet for å ha møte på to plasser. Da setter de opp buss som tar med medlemmene fra byen ut til misjonens senter, vel en halv times kjøring fra sentrum. Dette har vært til

gjensidig oppmuntring. En fordel med dette, har også vært at de to forsamlingene, den ene bestående av mest «byfolk» og den andre mest «landsbyfolk», sveises sammen som én familie.

Travelhet og lange arbeidsdager har ført til at noen er sjeldnere å se på møtene. Men det har kommet en god del nye til, og det er gledelig å se økningen av barn og unge fra landsbyen.

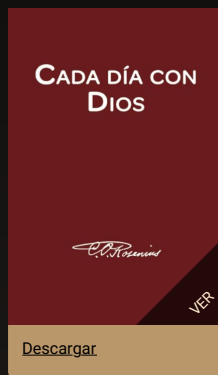
EGEN NETTSIDE

Plogspissen i arbeidet i begge land er litteraturen. Alt som trykkes legges ut på

WWW.ELSEMBRADORWEB.COM

- 'el' er bestemt artikkel, 'embrador' betyr såmann, 'web' måtte legges til da det er mange som benytter navnet såmannen, alt i ett ord uten punktum. Husk 'com' etter punktumet.

LIBROS EN ESPAÑOL

Såmannens nettside og kan leses og lastes ned i PDF-format. Det har ført til at litteraturen har nådd ut til mange land i Sør-Amerika: Colombia, Ecuador, Argentina, Chile, Paraguay og Uruguay, men også videre ut, til Cuba og Mexico, ja, helt til Canada og Spania, for å nevne noe.

Dersom du går inn på www.elsembradorweb.com finner du en fullstendig oversikt (!) På nettsiden legges også alle numrene av Såmannens blad, El Boletín, ut.

Det er fint om du som leser dette vil være med å gjøre nettsiden kjent for enda flere som forstår spansk.

HEDNINGENES FYLDE

Alle tegn i tiden peker klart fram imot Jesu snarlige gjenkomst. Og vi undres:

Er hedningenes «fylde» snart kommet inn? Hva med Israel?

«For jeg vil ikke brødre, at dere skal være uvitende om denne hemmelighet - for at dere ikke skal anse dere selv for kloke: Forherdelse er for en del kommet over Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn. Og slik skal hele Israel bli frelst, som det står skrevet: Fra Sion skal befrieren komme.» (Rom 11:25-26a)

Guds frelsesplan skal gå i oppfyllelse. Er tiden nå snart kommet til Guds eiendomsfolk, Israel?

«Å dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier.» (Rom 11:33)

...

SKILEIR FOR UNGDOM PÅ ÅREELD UNGDOMSSENTER I VALDRES 20. - 23. FEBRUAR 2025

Torsdag 20. februar

Kl 20-21 Ankomst og samling

Fredag 21. februar

Kl 10:00 Møte

Kl 11:30 Skitur med grilling/niste

Kl 15:30 Gruppemøte

Kl 19:00 Møte

Lørdag 22. februar

Kl 10:00 Møte

Kl 11:30 Skitur med grilling/niste

Kl 18:00 Møte

Søndag 23. februar

Kl 11:00 Møte

Kl 13:00 Middag

Pris: 650 (inkl kjøring)

Beregnet på ungdom fra 7. klasse og oppover. Påmelding via hjemmesiden www.nll.no.

Fullstendig program på nll.no.

Hovedtaler: Aron Berre

Ledere. Fredrik Thorbjørnsen, Lars

Fredrik Ellingsen og Kristian Fjære

ARRANGEMENTER 2025

20.-23. februar:

Ungdomsleir på Hermanstølen i Valdres

9.-13. juli:

Sommersamling på Fossnes m/årsmøte

11.-15. april:

Påskeleir for unge voksne på Bjørkly i Namsos (mer info i neste blad)

31. juli-3. august

Stevne på Laberget

12.-15. april:

Påskeleir for ungdom på Ersdaltun i Flekkefjord (mer info i neste blad)

26.-28. september:

Bibelhelg på Solgry

7.-9. juni

Pinsestevne, Steinsdalen Bedehus i Hordaland

24.-26. oktober:

Høstleir, Ersdaltun i Vest-Agder

8.-9. juni

Pinsemøter og konfirmasjon, Mosvik/Inderøy

11.-16. november:

Bibelkurs på Fossnes

8.-9. juni

Pinsestevne, Langli Bedehus, Skiptvet i Østfold

29. desember-1. januar 2026:

Nyttårsamling på Fossnes

20.-22. juni:

Ungdomsleir på Trettenes v/Farris (fra 8. klasse og oppover)

Program og mer informasjon når arrangementer nærmer seg, vil være å finne på hjemmesiden www.nll.no.

20.-22. juni:

Yngresleir på Heia i Kodal, Sandefjord (for 4.-7. klasse)

20.-22. juni:

Barneleir på Fossnes (for barn til og med 3. klasse)

MØTEKALENDER

JANUAR

17.-19. Nærbø

Lars Fossdal

17.-19. Tromsø

Lars Fredrik Ellingsen

18.-19. Langli

Curt Westman

19. Fossnes*

Per Bergene Holm

19. Steinkjer

Finn-Widar Knutzen

24.-25. Konfirmasjonsund.

John Peder Samdal, Daniel Krüger

26. Fossnes*

Tobias Fjell

31. - 2. feb. Mannshelg

Fossnes

Finn-Widar Knutzen, Lars Fossdal og Per Bergene Holm

FEBRUAR

8. - 9. Langli

Per Bergene Holm

9. Fossnes*

14.-16. Elverum Engerdal og Rena

Asbjørn Fossli og Gunnar Fossli

16. Fossnes*

18.-19. Osterøy

Martin Fjære

20.-23. Nordanger

Martin Fjære

22.-23. Årnes

Lars Fredrik Ellingsen

23. Voss

Martin Fjære

23. Fossnes*

26.-2. mars, Tørvikbygd

Finn-Widar Knutzen

26.-2. mars, Varhaug

Bjarne Gjøvslund

28.-2. mars

Konfirmasjonsund.

John Peder Samdal, Daniel Krüger

MARS

2. Fossnes*

John Peder Samdal

4.-9. Østre Kvelde

6.-9. Steinsdalen

John Peder Samdal

16. Fossnes*

21.-23. Nærbø

22.-23. Årnes

23. Fossnes*

28.-29. Konfirmasjonsund.

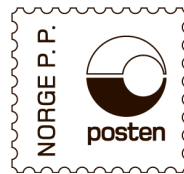
John Peder Samdal, Daniel Krüger

29.-30. Langli

Martin Fjære

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direktesendt, se link på nll.no.

Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikas vei 3,
3243 Kodal

Meld fra om adresseendring til abonnementsansvarlig

DERE ER VERDENS LYS!

Av Vladimir Moser

I dag sier Jesus til meg og til deg: «Dere er verdens lys.» Disse ordene er underlige, overraskende og gledelige. De ser ut til å motsi det som blir sagt av apostelen Paulus: « For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor ikke noe godt. For viljen har jeg, men å gjøre det gode, makter jeg ikke.» (Rom 7:18)

Men det er ingen motsetning her. Begge deler er sant. Jeg vet godt at det er mørke i verden rundt oss, og det er syndens mørke inni hver av oss, men samtidig er Kristi lys i hjertet til hver enkelt av oss som tror på ham.

Gud viser seg for oss, åpenbarer seg for oss i Kristus Jesus. Kristi lys bryter inn i denne mørke og dødelige verden og inn i våre hjerter. I Guds sønns ord og gjerninger ser vi et stort himmelsk lys skinne over oss. Jesus er morgenstjernen og lysende. «Jeg er verdens lys», sier Jesus om seg selv. Og om sine disipler sier han: «Dere er verdens lys.» Heller ikke her er det noen motsetning. Begge deler er sant, men i riktig rekkefølge.

Vi har et godt bilde fra astronomien. Solen er lyskilden. Månen reflekterer bare sollys og gir lys til jorden. Jesus er det sanne lyset som kommer inn i våre liv. Uten Guds nåde har vi bare syndens mørke. Jesus kommer til oss og tar bort mørket i oss, og han gjør oss i stand til å reflektere hans store lys til andre.

Da Jesus døde på korset, dekket mørket jorden i

tre timer. Men dødens mørke ble beseiret. Jesus sto opp fra de døde. Jesus fridde oss ut fra syndens og dødens mørke. Apostelen Paulus minner oss om: «Dere er dyrt kjøpt! La da legemet være til ære for Gud!» (1 Kor 6:20)

Jesus sier til deg: «Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules. Heller ikke tenner noen et lys og setter det under et kar, men i lysestaken. Da lyser det for alle som er i huset. Slik skal dere la lyset deres skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerningene dere gjør og prise deres Far i himmelen.» (Matt 5:14-16)

Skjul ikke det lyset du har fått! La lyset fra evangeliet skinne i ditt hjerte og la ditt lys fortsette å skinne for de andre omkring deg, og for oss i Moldova. Ikke stopp. Fortsett å be og arbeide for oss i Moldova. Den som lever i lyset blir opplyst av Kristi lys, blir opplyst av Guds ord. Tilgitt, fornyet og styrket, kan Kristi lys stråle fram fra deg til andre.

All ære tilhører Gud i Kristus, ikke oss. «Ikke oss, Herre, ikke oss, men ditt navn gi du ære for din miskunnhets og din trofasthets skyld!» (Sal 115:1)

«Jeg er verdens lys; Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.» (Joh 8:12)

I navnet til den korsfestede, døde, oppstandne, og han som gir oss sitt lys, Jesus Kristus. Amen.